

**MEMÒRIA DE LA INTERVENCIÓ
ARQUEOLÒGICA PREVENTIVA REALITZADA AL
CARRER D'EN ROCA, 26-34.
(BARCELONA)
(CODI MHCB: 165/05)**

Dates de la intervenció: 3-14 d'octubre de 2005

MARTA SANTANDREU

DESEMBRE DE 2007

ÍNDEX

- 1. INTRODUCCIÓ.**
- 2. SITUACIÓ GEOGRÀFICA.**
- 3. CONTEXT HISTÒRIC I ANTECEDENTS ARQUEOLÒGICS.**
- 4. METODOLOGIA DE TREBALL.**
- 5. DESENVOLUPAMENT DELS TREBALLS REALITZATS.**
- 6. REPERTORI ESTRATIGRÀFIC.**
- 7. RESULTATS I CONCLUSIONS.**
- 8. BIBLIOGRAFIA.**

DOCUMENTACIÓ GRÀFICA.

FOTOGRAFIES.

PLANIMETRIA.

1. INTRODUCCIÓ.

La intervenció arqueològica realitzada al carrer d'en Roca, 26-34 de Barcelona fou motivada per les obres d'instal·lació d'una línia subterrània de baixa tensió (núm. d'obra de FECSA: 141956), que tenia per finalitat reforçar la xarxa d'electricitat de la finca situada al número 26 de l'esmentat carrer. Els treballs consistiren en l'obertura d'una rasa d'uns 30 metres de llargada que transcorria des de l'estació transformadora de Fecsa (situada davant del número 30 del carrer d'en Roca) fins l'immoble situat al número 26 de l'esmentat carrer.

La concessió de la llicència d'obres anava a càrrec de l'empresa Fecsa-Endesa i les obres de canalització foren realitzades per l'empresa Espelsa.

Atenent a l'interès arqueològic i el valor històric de la zona on calia realitzar les obres, el Museu d'Història de la Ciutat de l'Ajuntament de Barcelona, decidí presentar una petició per realitzar un seguiment arqueològic dels treballs, per tal de poder documentar i preservar les restes arqueològiques que poguessin aparèixer al subsòl.

Un cop obtinguts els permisos sol·licitats a la Direcció General del Patrimoni Cultural de la Generalitat de Catalunya, es procedí a la intervenció arqueològica que fou adjudicada a l'empresa Atics S.L. (Gestió i difusió del Patrimoni arqueològic i històric), sota la direcció de l'arqueòloga Marta Santandreu i Valiño.

L'actuació arqueològica es realitzà sota la supervisió del Servei d'Arqueologia del Museu d'Història de la Ciutat de l'Ajuntament de Barcelona, seguint la normativa municipal i general en temàtica de patrimoni i fou duta a terme el mes d'octubre de 2005.

2. SITUACIÓ GEOGRÀFICA.

El seguiment arqueològic que s'ha efectuat, i del qual presentem la memòria, s'ha portat a terme al nucli antic de Barcelona, concretament al Districte de Ciutat Vella, en un indret amb terrenys quaternaris.

La ciutat de Barcelona es troba dins d'un terme municipal que s'estén a la costa de la mar Mediterrània en una plana d'uns 5 km. d'amplària (l'extensió total del terme és de 91,41 km²), limitada al NW per la serra de Collserola, entre els sectors deltaics del Llobregat i el Besós. La seva funció de capital ha estat sens dubte afavorida per la situació geogràfica d'aquesta plana, on conflueixen els dos grans eixos de comunicació que travessen en direcció Nord-Sud la Catalunya central (el Llobregat i l'eix dels rius Besós-Congost-Ter) i que accedeixen a la ciutat a través del congost de Martorell el primer i del coll de Finestrelles, sota el turó de Montcada, el segon.

La falla, originada al moment de la fractura del Massís Calalano-Balear, dibuixà el que, a grans trets, havia de ser la costa calalana. Per això, el pla inclinat del peu de Collserola és de basament paleozoic i d'estructura tabular, havent estat afectat per tots els moviments orogènics alpins. En el miocè i el pliocè, damunt del sòcol paleozoic se sedimentaren dipòsits marins, dels quals són testimonis el seguit de turons suara anomenats. El Pla, que des de Collserola va baixant suaument i d'una manera regular, en el punt de contacte entre la Ciutat Vella i l'Eixample, es produeix una ruptura de continuïtat amb la presència d'un salt o esglaó d'uns vint metres, clarament visible en la morfologia urbana. Aquest tall va ser aprofitat per la defensa, recolzant-hi les muralles, o per a l'economia, instal·lant a les Moles diversos molins aprofitant el sallent. De l'esglaó cap a mar ja no hi ha sòcol de llicorella ni de granit, sinó un mantell al·luvial format per les aportacions de les rieres, dels torrents, dels deltes dels rius veïnals i el corrent litoral.

Així doncs, el Pla es pot dividir en tres sectors: El *Pla inclinat*, els *turons arran de mar*, i el *pla de baix*, que correspondria a la zona compresa entre l'esglaó i el mar. En aquest sector hi dominen materials al·luvials més fins aportats per rieres, torrents i les aigües d'escorrentiu que baixen de la serra i, també, dels corrents marins.

3. CONTEXT HISTÒRIC I ANTECEDENTS ARQUEOLÒGICS.

A inicis del segle IX, la ciutat de Barcelona s'amplià amb l'establiment dels primers nuclis de població situats fora de la muralla romana. Aquests nuclis s'associaren amb les principals vies d'accés al recinte romà, amb indrets significatius com el mercadal o el port, així com també amb centres d'ordre econòmic o religiós com les esglésies parroquials de Sant Pau del Camp, Santa Maria del Pi, Santa Maria del Mar o Sant Pere de les Puelles, que estan documentades des del segle X.

Les fonts fan referència a tot aquest sector fora muralles com a una zona poc salobre, propera a un estany anomenat Cagalell, lloc on desembocaven diversos torrents que creuaven el pla i que hi dipositaven els sediments que arrossegaven.

El creixement d'aquest nuclis de població, que cal vincular a la bonança agrícola que es va viure entre els segles X i XII, fou bastant ràpid. L'aparició i creixement d'aquestes viles noves situades fora de l'espai emmurallat, va provocar que les muralles romanes quedessin obsoletes i perdessin la seva funcionalitat defensiva.

Durant el segle XIII es contempla la possibilitat de bastir un nou cinturó de muralles que inclogui aquests nous nuclis, per tal de protegir-los i admetre'ls definitivament a l'entramat urbà.

Aquest tram de muralla seguiria el traçat de la Rambla que, en aquests moments marcava el límit occidental de la ciutat i afavoria l'emplaçament de la nova línia defensiva de la ciutat.

La tradició associa la construcció d'aquest tram de muralla en l'època de Jaume I, tot i que la documentació no ha corroborat aquesta teoria. De la mateixa manera, es creia que el tram de La Rambla va ser el primer en construir-se, des del convent de Framenors fins a l'església de Santa Anna, en una data anterior a 1260.

Altres investigadors, com Carreras Candi, defensen la hipòtesi que el tram de la Rambla fou construït en un període posterior al 1285. La seva teoria es basa en la manca de referències als textos sobre aquesta part de la muralla, i un major interès en protegir la zona situada entre la Boqueria, el Merdançar i el Rec, per la manca de recursos defensius naturals en aquesta zona.

En qualsevol cas, entre finals del segle XIII i principis del segle XIV es construï el circuit de muralla que protegia la ciutat per la banda de La Rambla i el sector de Santa Anna fins més enllà del Portal de Sant Pere.

En aquest tram de muralla s'hi obrien els portals de Santa Anna, Portaferriça, Boqueria, Trentaclaus i Framenors (situats a La Rambla) i els portals de l'Àngel, de Santa Anna, de Jonqueres i de Sant Pere (en el tram comprès entre Santa Anna i Sant Pere).

A l'interior del recinte els carrers convergien amb els portals de la muralla, mentre que a la part externa eren els camins que venien a la ciutat (molts d'ells des d'època romana, com el del Carme i Portaferriça) els que coincidien per passar pels portals. Malgrat revelar alguns buits defensius, el nou circuit pretenia incloure els màxims nuclis poblats i edificis religiosos i assistencials.

A la primera meitat del segle XIV es van reprendre les obres de construcció de la muralla i es tanca la part de llevant de la ciutat, el 1358, des del monestir de Sant Pere de les Puelles fins a la línia de costa, una mica més enllà del convent de Santa Clara. Aquest tram comptava amb el Portal Nou (accés principal de llevant, per on discorria l'antic camí romà) i el portal de Sant Daniel.

Amb la construcció de la muralla, La Rambla deixà de ser un accident geogràfic fora de les muralles romanes i va passar a convertir-se en una defensa militar. Alhora, però, també esdevingué un obstacle important que impedí durant molt temps el creixement urbà per la banda de ponent, a més de convertir-se en línia de partició entre la ciutat vella i el nou suburbi o raval que es va anar formant lentament durant gairebé quatre segles.

A mitjans del segle XIV, en temps de Pere el Cerimoniós, s'amplià el recinte de muralles en direcció a ponent, amb la finalitat d'incloure-hi l'actual barri del Raval. Aquest nou llenç de muralla unia la part nord de La Rambla amb el portal de Tallers, el de Sant Antoni, el de Sant Pau i el de Drassanes, anomenat després de Santa Madrona.

Les obres de la muralla es completaren al segle XVI amb la construcció de la muralla de mar. Posteriorment, durant el segle XVII, l'aspecte de la muralla canvià amb la construcció dels baluards defensius que reforçaven la defensa del recinte emmurallat i els seus portals.

La creació de la muralla del Raval va retenir la zona de La Rambla com a una segona línia de defensa que continuà en funcionament durant els segles XVI i XVII. Malgrat tot, aquest pany de muralla va anar perdent amb el temps el seu sentit estratègic, les portes de La Rambla van perdre importància i funcionalitat i es mantingueren obertes. Fins i tot està documentada la presència d'habitatges adossats a aquesta estructura a la banda del Portal de Trentaclaus.

L'antic torrent va començar a tenir l'aspecte de carrer gràcies a l'edificació, pel costat del Raval, de construccions monàstiques que van convertir La Rambla en una via de convents. Així com també comença a haver-hi la presència d'edificis públics com la Universitat o Estudi General davant la Porta de Santa Anna; el teatre de la Santa Creu al Pla dels Ollers; i a la part més pròxima al mar, la foneria dels canons.

En el segle XVIII La Rambla es transformà en una via urbana vorejada per convents i muralles. En aquest moment es dona permís per edificar cases a l'espai ocupat per les muralles. Al 1772 foren enderrocades les muralles entre les Drassanes i la porta dels Ollers i a les darreries de segle la muralla havia desaparegut i s'urbanitzà el carrer, que es convertí en un passeig.

Tot i que La Rambla mantingué el seu caràcter conventual, amb convents ja existents com el de Santa Mònica o d'altres nous com el dels Caputxins el 1718, també fou lloc de residència de nobles i comerciants enriquits, que edificaren palaus com el de la Virreina o el Moja.

El quarter de Santa Maria del Pi, amb la parròquia reedificada el 1319 i l'església del 1453, era una àrea de servei, propera al centre, als nuclis del poder civil i religiós. Els fogatges expressen el contrast dels pols d'aquest sector de la ciutat, que presentava una alta densitat demogràfica i es convertí en residència tant de funcionaris de la cort i prevers com també de llauradors, artesans i comerciants.

La construcció de palaus pertanyents a famílies amb un alt poder adquisitiu reforça el caràcter residencial i exclusiu de la zona. Es pot destacar el Palau del Baró de Maldà i els Palaus de Magarola i Fonollar, al carrer Portaferriça; o el Palau Fiveller a la Plaça de Sant Josep Oriol. També cal assenyalar l'obertura del carrer Petritxol el 1465, a les finques d'un ciutadà anomenat Petritxol. Moltes de les seves cases foren construïdes durant els

segles XVII-XVIII. Altres construccions a destacar són la Casa de la Congregació de la Puríssima (reformada el 1789) o el Gremi de Revenedors (1685) a la Plaça del Pi. L'estudi detingut dels fogatges ofereix una visió diferent a la del simple inventari arquitectònic. Caldria ser contrastada amb una investigació arqueològica habitatges més humils que existien en la zona que ens ocupa.

Pel que fa als treballs arqueològics realitzats, s'ha de destacar, per la seva magnitud i proximitat, tots aquells que s'han dut a terme a la plaça Nova i rodalies. Així el 1988 una excavació dirigida per O. Granados i F. Puig al solar comprès entre la plaça Nova, el carrer de la Palla i el carrer de Boters, va permetre documentar diferents materials romans datats entre els segles I i V d.C., així com diferents restes pertanyents als segles XVIII i XIX. L'any 1988, F. Puig va documentar part d'un monument funerari romà a la mateixa plaça, prop de l'actual Col·legi d'Arquitectes. Serà, però, el 1989, quan l'equip format per M. Blasco, C. Miró i C. Rovira dirigiran l'excavació en extensió de tota la plaça Nova, degut a la construcció d'un aparcament subterrani, la qual cosa va permetre observar l'existència d'un fossar davant la muralla romana amortitzat durant el segle I d.C., els pilars de l'aqüeducte i diferents restes que anaven des de períodes medievals fins a temps contemporanis.

4. METODOLOGIA DE TREBALL.

La intervenció arqueològica realitzada al carrer d'en Roca, 26-34 va consistir en el control arqueològic de les obres d'obertura d'una rasa que calia realitzar en l'esmentat carrer de Barcelona.

Tot i no tractar-se d'una excavació arqueològica en extensió, la metodologia de treball utilitzada en aquesta intervenció s'inspira en el mètode de registre proposat per E.C.Harris i per A.Carandini, és a dir, que les possibles restes arqueològiques que hi puguin aparèixer rebran el mateix registre que les documentades en una excavació arqueològica en extensió.

Els elements que s'identifiquen, (tant les estructures com els estrats) són registrats mitjançant una numeració correlativa sota el nom d' Unitat Estratigràfica (U.E.) que individualitza uns elements dels altres.

Cada U.E. es registra en una fitxa d'Unitat Estratigràfica en la que s'indiquen les seves característiques morfològiques i les relacions físiques existents respecte la resta d'U.E. amb que es relacionen. Aquestes fitxes han estat creades correlativament a mesura que anaven apareixent les diferents unitats estratigràfiques.

Aquest mètode també inclou la realització de material gràfic, compost per les plantes i l'aixecament topogràfic, que es realitza quan es localitzen estructures. En aquest cas no han calgut seccions ni alçats per la manca d'estructures i d'una seqüència estratigràfica rellevant.

La documentació gràfica es complementa amb fotografies que deixen constància dels treballs realitzats.

Cal esmentar també, el tractament que donem al material que ens apareix durant els treballs d'excavació. Cadascuna de les peces es sigla indicant el codi del jaciment, l'any de la intervenció i la U.E. a la que pertany, per tal de deixar constància del seu lloc de procedència. En segon lloc, s'inventaria el material i es dibuixen les peces que tenen una forma o una decoració prou important. En el cas que ens ocupa, no ha estat possible recuperar material arqueològic.

5. DESCRIPCIÓ DELS TREBALLS REALITZATS.

L'actuació arqueològica que ens ocupa va consistir en el seguiment de les obres d'obertura d'una rasa situada al carrer d'en Roca de Barcelona, que transcorria arran de façana des del número 30 fins el número 26 de l'esmentat carrer.

El seguiment arqueològic va començar un cop els obrers ja havien efectuat dues cales de comprovació amb la finalitat de deixar vistos els tubulars a través dels quals havien de fer passar el cable elèctric. La primera cala es va obrir davant de l'estació transformadora de Fecsa, situada al número 30 del carrer d'en Roca, la segona quedaria ubicada davant del número 26, immoble fins on calia fer arribar el nou servei.

Els treballs d'obertura de la rasa es van iniciar el dia 4 d'octubre, amb l'aixecament de les lloses de gres que formaven la pavimentació del carrer (UE 101) i de la capa de formigó (UE 102) que serveix de preparació d'aquesta pavimentació i que tenia uns 30 cm. de potència. Aquestes tasques es van realitzar manualment, amb l'ajut d'un martell pneumàtic.

Sota la capa de formigó, es va documentar una capa de sauló aportat (UE 103), que cobria els diversos serveis instal·lats al subsòl d'aquest carrer. Es tracta de serveis de gas, aigua i electricitat que es disposaven en sentit longitudinal a la línia de façana seguint la mateixa direcció de la rasa.

Aquest estrat de sauló cobria un nivell d'argiles de color ataronjat (UE 104) que no es va arribar a excavar, degut a que la rasa ja havia assolit la profunditat necessària per a la instal·lació del nou servei elèctric.

Les dimensions totals de la rasa van ser de 30 metres de llargada i 40 cm. d'amplada. La seva fondària oscil·lava entre els 60 i els 70 cm respecte la cota de pavimentació del carrer, degut a que aquesta sempre està en funció dels serveis que es van trobant durant les tasques d'obertura de la rasa.

Durant el seguiment que ens ocupa no es van poder documentar estructures arqueològiques, així com tampoc es va poder recollir material ceràmic de l'únic estrat exhumat. Possiblement aquest fet respon a les escasses dimensions de l'àrea intervinguda i a la cota d'excavació assolida, que no va sobrepassar la profunditat necessària per arribar als estrats que no han quedat alterats per les obres d'instal·lació dels diversos serveis de la ciutat.

6. REPERTORI ESTRATIGRÀFIC.

Fitxa d'Unitat Estratigràfica			UE : 101	
Sector:		Fase:	Cronologia: Segle XX	
DEFINICIÓ :	Paviment			
DESCRIPCIÓ :	Paviment del carrer format per lloses de gres de 60 cm de llargada, 40 cm d'amplada i uns 10 cm de potència.			
MATERIAL DIRECTOR :	Inexistent			
SEQÜÈNCIA FÍSICA :	Igual a		Equivalent a	
	Rebleix a		Es reblert per	
	Cobreix a	102	Es cobert per	
	Talla a		Tallat per	
	Es recolza a		Se li recolza	
	S'entrega a		Se li entrega	

Fitxa d'Unitat Estratigràfica			UE : 102	
Sector:		Fase:	Cronologia: Segle XX	
DEFINICIÓ :	Preparació de la pavimentació.			
DESCRIPCIÓ :	Capa de formigó de 30 cm de potència que serveix de preparació per a la pavimentació del carrer.			
MATERIAL DIRECTOR :	Inexistent			
SEQÜÈNCIA FÍSICA :	Igual a		Equivalent a	
	Rebleix a		Es reblert per	
	Cobreix a	103	Es cobert per	101
	Talla a		Tallat per	
	Es recolza a		Se li recolza	
	S'entrega a		Se li entrega	

Fitxa d'Unitat Estratigràfica			UE : 103	
Sector:		Fase:	Cronologia: Segle XX	
DEFINICIÓ :	Estrat			
DESCRIPCIÓ :	Estrat format per una capa de sauló aportat que cobreix els serveis instal·lats al carrer.			
MATERIAL DIRECTOR :	Inexistent			
SEQÜÈNCIA FÍSICA :	Igual a		Equivalent a	
	Rebleix a		Es reblert per	
	Cobreix a	104	Es cobert per	102
	Talla a		Tallat per	
	Es recolza a		Se li recolza	
	S'entrega a		Se li entrega	

Fitxa d'Unitat Estratigràfica			UE : 104	
Sector:		Fase:		Cronologia: Indeterminada
DEFINICIÓ :	Estrat			
DESCRIPCIÓ :	Estrat d'argiles de color ataronjat.			
MATERIAL DIRECTOR :	Inexistent			
SEQÜÈNCIA FÍSICA :	Igual a		Equivalent a	
	Rebleix a		Es reblert per	
	Cobreix a		Es cobert per	103
	Talla a		Tallat per	
	Es recolza a		Se li recolza	
	S'entrega a		Se li entrega	

7. RESULTATS I CONCLUSIONS.

En primer lloc, cal assenyalar que els resultats d'aquesta intervenció no han aportat noves dades arqueològiques que ens ajudin a entendre els canvis que ha sofert l'urbanisme de la ciutat de Barcelona al llarg de la seva història.

Aquest fet respon a les característiques de l'obra, que afecta un àmbit de reduïdes dimensions. Malgrat tot, un dels elements que més ha condicionat el volum de dades obtingut ha estat la cota necessària per a la instal·lació del servei, que coincideix amb la presència d'altres serveis col·locats amb anterioritat.

Contemplem la possibilitat que les restes arqueològiques que podrien haver ocupat aquest sector de la ciutat, s'hagin vist alterades amb anterioritat durant les tasques d'instal·lació dels serveis situats en aquesta zona, que han provocat diverses alteracions en el subsòl. Aquest fet ha quedat demostrat per la documentació d'un únic estrat de sauló aportat amb absència de material ceràmic.

Tot i que no descartem la possibilitat de l'existència de restes arqueològiques en aquesta zona, creiem que aquestes quedarien situades en cotes inferiors a les assolides durant la intervenció que ens ocupa.

8. BIBLIOGRAFIA.

A.A.V.V. 1991: "Introducció, Barcelonès, Baix Llobregat" a Gran Geografia Comarcal de Catalunya. vol. 1. Barcelona

AAVV. 1993: "Intervencions a Barcino (1982-1989)", a Anuari d'intervencions arqueològiques a Catalunya. Època romana, Antiguitat tardana. Campanyes 1982-1989. Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya. Barcelona.

BANKS, P. 1992: "L'estructura urbana de Barcelona, 714-1300", a Història de Barcelona 2. La formació de la Barcelona Medieval, Enciclopèdia Catalana, Barcelona.

BLASCO, M.; MIRÓ, C.; ROVIRA, C. 1992: "L'avinguda de la Catedral: de l'ager de la colònia *Barcino* a la Vilanova dels arcs". Servei Municipal d'Arqueologia de la Ciutat de Barcelona.

CARANDINI, A. 1981: "Historias de la tierra. Manual de excavación arqueológica" Ed. Crítica, Barcelona.

CIRICI, A. 1985: "Barcelona pam a pam". Barcelona.

CLARAMUNT, S. 1984: "El Pla de Barcelona i la seva història". a Actes I Congrés d'Història del Pla de Barcelona celebrat a l'Institut Municipal d'Història els dies 12-13 de Novembre 1982. Ed. La Magrana. Barcelona.

DURAN I SANPERE, A. 1972: "La ciutat al llarg de les seves muralles. Viatge entorn de la darrera muralla". Barcelona i la seva Història, vol. I. Barcelona.

FABRE, J.; HUERTAS, J. M. 1989: "BARCELONA: La construcció d'una ciutat". Barcelona.

FLORENSA, A. 1962: "Evolución de Barcelona en la Baja Edad Media". Cuadernos de Arqueología e historia de la ciudad, III. Barcelona.

GALERA, M; ROCA, F; TARRAGÓ, S. 1982: Atlas de Barcelona, Col·legi oficial d'Arquitectes de Catalunya.

GARCIA I ESPUCHE, A. 1986: "Espai i societat a la Barcelona preindustrial". Barcelona.

GUÀRDIA, M; GARCIA ESPUCHE, A. 1992: "Consolidació d'una estructura urbana (1300-1516)", a Història de Barcelona 3. La ciutat consolidada (s. XIV-XV), Enciclopèdia Catalana, Barcelona.

GUÀRDIA, M.; GARCIA ESPUCHE, A. 1992: "Estructura urbana", a Història de Barcelona 4. Barcelona dins la Catalunya Moderna (s. XVI-XVIII), Enciclopèdia Catalana, Barcelona.

HARRIS, E.C. 1979: "Principios de estratigrafía arqueológica". Ed. Crítica. Barcelona.

HERNÁNDEZ, J.E.; MORA, G; POUPLANA, X. 1990: "Arquitectura de Barcelona". Barcelona.

HUERTAS, J.; RODRÍGUEZ, M. 2000: "Muralla Medieval de Barcelona: Darreres intervencions arqueològiques." Actes del I Congrés d'Arqueologia Medieval i Moderna a Catalunya. Igualada.

JUAN, LL; 2005 "Memòria de la intervenció arqueològica als carrers Portaferriassa 25-25b i del Pi 11".

MEDINA, E. 2002: "Memòria de la intervenció arqueològica als carrers d'En Roca, 34-36, i Portaferriassa 4-16". Servei d'Arqueologia de la Generalitat de Catalunya.

PUENTE PERPINYA, J.2004: "Memòria d'intervenció arqueològica al carrer de Boters, 7". Servei d'Arqueologia de la Generalitat de Catalunya.

VILARDELL, A. 2003: "Intervenció arqueològica al carrer de la Cucurulla, 9 i al carrer dels Arcs, 5-7 de Barcelona". Servei d'Arqueologia de la Generalitat de Catalunya.

DOCUMENTACIÓ GRÀFICA.

FOTOGRAFIES.

Foto 1. Vista de la cala situada davant de l'immoble del núm. 26.

Foto 2. Vista de l'inici de la rasa, davant de l'estació transformadora de Fecsa.

Foto 3. Vista de la rasa.

Foto 4. Vista de la rasa.

Foto 5. Detall dels serveis localitzats al subsòl.

Foto 6. Vista del carrer d'en Roca amb la rasa oberta.

PLANIMETRIA.

